

Arrest

nr. 198 995 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) met het oog op het komen studeren in België. Op 12 oktober 2009 wordt het visum afgeleverd en op 15 oktober 2009 zou verzoekster zijn aangekomen in België.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot en met 31 oktober 2015. De A-kaart wordt jaarlijks verlengd, waarvan de laatste keer op 22 augustus 2014 met een geldingsduur tot en met 31 oktober 2015.

Op 24 juni 2013 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 maart 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Op 7 mei 2015 wordt de beslissing ingetrokken. Het beroep dat werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt op 17 juni 2015 bij arrest met nummer 147 915 verworpen.

Op 7 mei 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde aanvraag van 24 juni 2013 ontvankelijk doch ongegrond. Op 28 april 2016 vernietigt de Raad de beslissing bij arrest met nummer 166 787.

Op 18 september 2017 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde aanvraag van 24 juni 2013 ontvankelijk, doch ongegrond, ter kennis gebracht aan verzoekster op 22 september 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 24.06.2013 (met aanvullingen op 07.09.2016 en 07.04.2017) bij de burgemeester van 9000 GENT, door E. T., Helen geboren te Tiko op (...)1982, onderdaan van Kameroen, verblijvende (...) 9000 GENT,

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Mevrouw kwam op 15.10.2009 naar België met een visum D op basis van studies. Zij behaalde in juli 2011 een diploma van ‘Master of European Criminology and Criminal Justice systems’ aan de Universiteit van Gent. Vanaf september 2011 tot op heden is zij ingeschreven voor doctoraatsstudies in de Criminologische Wetenschappen aan dezelfde universiteit.

Er dient op gewezen te worden dat de machtiging tot verblijf in het kader van de studies in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitdrukkelijk beperkt is tot de duur van haar studies.

Het feit dat betrokkene naast haar studies is tewerkgesteld met een arbeidskaart C als werkstudent (poetshulp) is een vrije keuze en een wettelijke mogelijkheid die wordt geboden aan personen die gemachtigd zijn tot een verblijf in toepassing van artikel 58 (e.v.) van de wet van 15.12.1980. Immers, personen met een verblijf op die basis mogen tijdens het academiejaar wettelijk 20 uren werken binnen het statuut met een geldige arbeidskaart C voor zover dit de uitoefenen van een winstgevende activiteit hun studies niet hindert.

Zij is sinds de aanvang van haar studies op de hoogte van het feit dat de machtiging die aan haar wordt verleend van tijdelijke aard is en beperkt tot de duur van haar studies. Zij is trouwens nog steeds in het bezit van een A kaart geldig tot 31.10.2018 in het kader van de studies en blijft dus in het bezit van een geldige machtiging, waardoor zij verder kan studeren en daarnaast haar job in als poetshulp kan blijven uitoefenen met een geldige arbeidskaart C. De aangehaalde elementen van integratie wijzen niet op een lokale verankering, maar zijn eerder een logisch gevolg van haar langdurige studies in België. Zo worden geen bijzondere sociale en culturele banden met België bewezen die de gewone immersie van een student in een gastland overstijgen, noch wordt voldoende aangetoond dat zij geen banden meer onderhoudt met haar land van herkomst. Er wordt geen prangende of humanitaire grond tot regularisatie aangetoond, waardoor een verdere machtiging tot verblijf in België de enige en voor de hand liggende optie zou zijn. Het positieve verloop van haar studies, haar keuze om via de uitoefening van een deeltijdse job bij te verdienen tijdens de studies alsook haar positieve instelling en persoonlijkheid, doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene toont niet aan dat zij na afloop van haar studies “criminologische wetenschappen” aan de slag zal gaan in een beroep dat enkel en allen in ons land (en niet in haar thuisland of ander land naar

haar keuze) zal kunnen worden uitgeoefend. Indien zij de intentie heeft om ondanks haar academische verwezenlijkingen een job uit te oefenen als poetshulp, wat uiteraard niet in lijn ligt met haar behaalde diploma's, dan nog kan zij via een aanvraag om machtiging tot tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid van de wet van 15.12.1980 en artikel 25/2, §1 van het KB van 08.10.1981 haar statuut laten wijzigen naar werknemer en zo een verdere machtiging tot verblijf aanvragen. Gezien haar tewerkstelling in een knelpuntberoep en de tevredenheid van haar werknemer moet het dan ook geen onoverkomelijk obstakel zijn om een geldige arbeidskaart B aan te vragen en te bekomen voor betrokkene.

Uit de door betrokkene aangehaalde elementen blijkt onvoldoende dat zij het centrum van zijn sociale, culturele, affectieve en economische belangen in België op een duurzame wijze in België heeft gevestigd en dat België de enige oplossing is voor verder verblijf na haar studies rekening houdende met het gebrek aan bijzondere humanitaire gronden die een verdere machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 rechtvaardigen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens aan dat er sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Middelen tot vernietiging

Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de materiële motiveringsplicht;

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

4.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat haar aanvraag tot machtiging tot verblijf als ongegrond afgewezen wordt. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

4.2.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het verzoek ongegrond is omdat:

'Zij is sinds de aanvang van haar studies op de hoogte van het feit dat de machtiging die aan haar wordt verleend van tijdelijke aard is en beperkt tot de duur van haar studies. Zij is trouwens nog steeds in het bezit van een A-kaart geldig tot 31/10/2018 in het kader van de studies en blijft dus in het bezit van een

geldige machtiging, waardoor zij verder kan studeren en daarnaast haar job in als poetshulp kan blijven uitoefenen met een geldige arbeidskaart C'.

De verwerende partij meent dat de aanvraag ongegrond is omdat de verzoekster omwille van haar studies en de hieraan verbonden beperkte verblijfsduur, verder kan studeren en werken op voorwaarde dat zij een verdere machtiging tot verblijf verkrijgt.

Uit hetgeen verder uiteengezet wordt zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is, niet redelijk en niet wettelijk.

4.3.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdelingen over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. "

(onderlijning = eigen toevoeging)

Uit het feit dat de verzoekende partij reeds gemachtigd is tot - weliswaar - beperkt verblijf, oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich niet (meer) kan beroepen op het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is niet correct en niet redelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

(zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAM ME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig"

(zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt"

(zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

- 4.3.1.

De verzoekende partij geniet reeds meer dan 7 jaren een beperkt verblijfsrecht.

De verlenging van dit beperkt verblijfsrecht is afhankelijk van de activiteiten die de verzoekende partij alhier in België uitoefent, meer bepaald van de doctoraatstudies die de verzoekende partij aan de Gentse Universiteit volgt.

- 4.3.2.

Het beperkte verblijfsrecht van de verzoekende partij is aldus voorwaardelijk en omwille van die reden eveneens precair.

- 4.3.3.

Met het oog op de regularisatie van dit precaire verblijfsrecht en met het oog op het bekomen van een onvoorwaardelijk, onbeperkt verblijfsrecht, heeft de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf ingediend bij de verwerende partij.

De verzoekster volgt haar doctoraatsopleiding in België en heeft tewerkstelling.

In de aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de talloze aanvullingen wordt er verwezen naar het langdurig onafgebroken verblijf van de verzoekende partij, haar economische bijdrage aan de Belgische maatschappij, haar opmerkelijke inzet om zware studies en tewerkstelling te combineren en de hieruit voortvloeiende integratie.

De feitelijke gegevens tonen immers een duurzame lokale verankering aan.

In de aanvullingen verzocht de verzoekster een statuutwijziging toe te staan.

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert, ondertussen al de 3de maal, aan de verzoekster een statuutwijziging, dit onder het mom dat zij nog steeds over verblijfsrecht beschikt op basis van haar studies.

Het kan niet ontkend worden dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is.
Het kan eveneens niet ontkend worden dat de verzoekster om een statuutwijziging verzoekt.
Beide worden steevast geweigerd onder het mom dat de verzoekster tijdelijk verblijfsrecht geniet als studente en dit verblijfsrecht op basis van studies kan doen verlengen, voor zover zij in de toekomst nog voldoet aan de voorwaarden.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het vernietigingsarrest dd. 28/04/2016 dienaangaande evenwel in niet mis te verstane bewoordingen reeds gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet nuttig kan motiveren dat de verzoekster tijdelijk verblijf als student geniet aangezien zij expliciet verzocht om een verblijf voor onbeperkte duur:
"Verwerende partij betoogt dat verzoekster niet ontkent dat haar verblijfsrecht als student per definitie tijdelijk is en dat ze niet aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoekster betoogt echter klaar en duidelijk dat ze een machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur nastreeft waarbij het antwoord van de verwerende partij dat zij een tijdelijk verblijf als student heeft, niet afdoende is."

Niettegenstaande dit arrest gaat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw verder met haar redenering dat de verzoekster een tijdelijk verblijf als student heeft en bijgevolg geen belang heeft bij haar verzoek: 'Zij is sinds de aanvang van haar studies op de hoogte van het feit dat de machtiging die aan haar wordt verleend van tijdelijke aard is en beperkt tot de duur van haar studies. Zij is trouwens nog steeds in het bezit van een A-kaart geldig tot 31/10/2018 in het kader van de studies en blijft dus in het bezit van een geldige machtiging, waardoor zij verder kan studeren en daarnaast haar job in als poetshulp kan blijven uitoefenen met een geldige arbeidskaart C'.

De verzoekster kan niet ontkennen dat zij deze motivering als een zekere vorm van onrechtvaardigheid ervaart.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient de realiteit onder ogen te zien, namelijk dat studenten, eens zij alhier lange tijd gestudeerd hebben, zij zich hier op een duurzame wijze hebben verankerd en dat zij daaruit omwille van die verankering een onbeperkt verblijf wensen na te streven.

Het loutere gegeven dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is, is dan ook geen afdoende argument om de aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een onbeperkt verblijfsrecht als ongegrond af te wijzen.

De verzoekster heeft bovendien expliciet verzocht om een statuutwijziging toe te staan, zie de talloze aanvullingen.

b)

Daarnaast minimaliseert de Dienst Vreemdelingenzaken op onredelijke wijze de inspanningen die de verzoekende partij levert in België.

De verzoekende partij volgt een doctoraatsopleiding en wordt daarnaast tewerkgesteld in een knelpuntberoep (poetshulp).

Zij is uitermate goed geïntegreerd in België.

De inspanningen die de verzoekende partij levert in België zijn niet zomaar - opnieuw - 'normaal' te noemen.

Hoeveel studenten doen het de verzoekende partij na om enerzijds zware studies zoals een doctoraatsopleiding te volgen aan de universiteit en anderzijds 20u per week te werken als poetshulp?

De tewerkstelling van de verzoekende partij is bovendien een bijzonder geapprecieerde economische bijdrage, niet alleen voor de gezinnen bij wie zij gaat poetsen, maar ook voor de algehele Belgische economie.

c)

De verzoekende partij is bovendien tewerkgesteld in een knelpuntberoep, zijnde een beroep waarvoor op de Belgische arbeidsmarkt te weinig goede arbeidskrachten te vinden zijn.

De verwerende partij werpt hieromtrent op dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij na afloop van haar studies aan de slag zal gaan in een beroep dat enkel en alleen in ons land zal kunnen worden uitgeoefend.

Verder stelt de verwerende partij dat indien zij de intentie heeft om ondanks haar academische verwezenlijkingen een job uit te oefenen als poetshulp, zij via een aanvraag om machtiging tot tijdelijk verblijf in toepassing van het artikel 9, tweede lid van de wet van 15/12/1980 en artikel 25/2, §1 van het Kb van 08/01/1981 haar statuut kan laten wijzigen naar werknemer.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt hier dus eigenlijk zelf dat zij een statuutwijziging zou toelaten op basis van knelpuntberoep, dit terwijl verzoekende partij dit beroep reeds enige tijd uitoefent.

Verwerende partij blijkt duidelijk nog steeds niet te begrijpen dat verzoekster - die reeds beschikt over een tijdelijk verblijfsrecht - een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht wenst te bekomen, reden van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Daarenboven is het tegenstrijdig vanwege de verwerende partij om wel te stellen dat de verzoekster een statuutwijziging kan krijgen, terwijl de verzoekster hieromtrent uitdrukkelijk verzocht in haar aanvullingen.

Met andere woorden, de verzoekster verzoekt eveneens om haar verblijf los te koppelen van haar statuut als studente doch de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat verzoeksters verblijfsaanvraag dient geweigerd te worden omdat zij verblijf heeft in het kader van haar studies. Begrijpe wie kan?

d)

Het is kennelijk onredelijk om de verzoekende partij een onbeperkt verblijfsrecht te weigeren, minstens een statuutwijziging.

De redelijkheid vereist dat de verzoekende partij na een jaarlijks verlengd tijdelijk verblijf van ondertussen bijna 8 jaar, waarin de verzoekende partij zich op bijzondere wijze heeft ingezet om zich te integreren, sociale netwerken heeft uitgebouwd en een economische bijdrage heeft geleverd, beloond wordt met een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht.

De inspanningen die de verzoekende partij de afgelopen acht jaar heeft geleverd, doen vermoeden dat zij deze inspanningen zal verderzetten, ook al zou zij een onvoorwaardelijk verblijfsrecht bekomen, minstens een verblijfsrecht los van haar studies.

- 4.3.4.

De verwerende partij acht deze feitengegevens evenwel - volledig ten onrechte - niet voldoende om aan de verzoekende partij een onbeperkt verblijf toe te kennen.

De verwerende partij stelt dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is en dat de inzet van de verzoekende partij niet uitzonderlijk maar normaal is wanneer men in België verblijft als student.

De Dienst Vreemdelingenzaken volhardt dus in de boosheid en gaat opnieuw in tegen het gevelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet nuttig kan motiveren met verwijzing naar het tijdelijk verblijf als student aangezien zij expliciet verzocht om een verblijf voor onbeperkte duur.

4.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in haar eerdere beslissing bovendien dat de verwerende partij dient rekening te houden met 'de aangehaalde elementen die aanleiding kunnen geven tot een machtiging voor onbeperkte duur en dienaangaande te motiveren'.

Dit wordt door verwerende partij opnieuw volledig nagelaten. Deze laatste stelt enkel het volgende:

"Het positieve verloop van haar studies, haar keuze om via de uitoefening van een deeltijdse job bij te verdienen tijdens de studies alsook haar positieve instelling en persoonlijkheid, doen geen afbreuk aan deze vaststelling."

Temeer de verwerende partij ook niet motiveert waarom er geen rekening wordt gehouden met de aanvullingen onder andere van 07/09/2016 en 07/04/2017.

"Mag ik u verzoeken om haar aanvraag tot statuutwijziging eindelijk goed te keuren. Cliënte is een modelvreemdeling die zich integreert en zichzelf bewijst via tewerkstelling. Cliënte is bovendien een hoogopgeleide vreemdeling."

Deze aanvullingen worden louter aangehaald in het begin van de beslissing, doch worden niet verder besproken.

De bestreden beslissing die het verzoek als ongegrond beschouwt is duidelijk opnieuw niet draagkrachtig onderbouwd, dit zelfs na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat verwerende partij zich niet enkel mag toespitsen op het tijdelijk verblijf van verzoekster in het kader van haar studies.

Hoewel de verzoekster expliciet verzoekt om haar verblijf los te koppelen van haar statuut als studente doch de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat verzoeksters verblijfsaanvraag dient geweigerd te worden omdat zij verblijf heeft in het kader van haar studies. Begrijpe wie kan?

4.5.

Tot slot blijkt ook nergens uit de wet dat de verwerende partij een aanvraag tot machtiging overeenkomstig artikel 25/2, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit ongegrond kan verklaren in geval een tijdelijk verblijfsrecht voor handen is.

Integendeel het artikel 25/2, § 1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorzien uitdrukkelijk dat "een vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden" en die aantoonde "de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid", op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar deze verblijft.

Minstens, had de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gegrond dienen te verklaren en de statuutwijziging dienen toe te kennen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de volledige aanvraag compleet verworpen, met een bedenkelijke motivering.

Het is inderdaad tegenstrijdig vanwege de verwerende partij om wel te stellen dat de verzoekster een statuutwijziging kan krijgen, terwijl de verzoekster hieromtrent uitdrukkelijk verzocht in haar aanvullingen.

De vraag kan hier dan ook gesteld worden waarom de verweerster de initiële aanvraag dan ooit überhaupt weigerde?

Verweerster argumenteert bijgevolg dat de verzoekende partij een aanvraag kan doen, los van haar studies, om haar statuut te laten wijzigen naar werknemer, doch het kan toch niet redelijkerwijs de bedoeling zijn dat de verzoekster na 4 jaren opnieuw een aanvraag zou moeten indienen.

De motivering van verweerster is bijgevolg manifest onredelijk te noemen.

4.6.

De verzoekster verwijst trouwens dienend naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken die reeds gewezen is met betrekking tot de identieke problematiek (zie arrest dd. 12/02/2015 gewezen in de zaak RvV 160 181 / VIII, arrest met nr. 138 334):

"Nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de aanvrager zich op onwettige wijze in België dient te bevinden, vooraleer een aanvraag kan worden ingediend.

Evenmin wordt voorzien dat de vaststelling dat reeds een A-kaart werd uitgereikt, volstaat om de aanvraag niet op zijn merites te behandelen.

Integendeel wordt in artikel 25/2, § 1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk voorzien dat "een vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden" en die aantoonde "de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid", op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren onder de loutere motivering dat verzoeker reeds in het bezit is van een A-kaart geldig tot en met 31 oktober 2014, lijkt verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben gehandeld.

[...]

2.6. De opmerkingen van de verwerende partij doen geen afbreuk aan de kernvaststelling in de beschikking dat de verblijfsmachtiging toegekend in het kader van studies per definitie een tijdelijk verblijf betreft, dat slechts kan worden toegekend en verlengd zolang verzoeker studies volgt. Een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is weliswaar eveneens een tijdelijke verblijfsmachtiging, doch deze kan uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur. Om die reden kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl hij geniet van een verblijfsmachtiging in het kader van studies. De beschikking blijft dan ook overeind. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond." (eigen markerings)

(zie stuk 4 - het arrest dd. 12/02/2015 gewezen in de zaak RvV 160181 / VIII, arrest met nr. 138 334):

4.7.

De beslissing is bijgevolg manifest onwettelijk en dient uit het rechtsverkeer gehaald te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden

beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen verdere machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit haar betoog blijkt dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Dit artikel bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Hierbij kan worden geduid dat het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verzoekster spitst haar betoog doorheen haar verzoekschrift meermaals toe op het motief uit de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de machtiging tot verblijf die zij kreeg in het kader van haar studies met toepassing van artikel 58 van de vreemdelingenwet en waarin hzj stelt dat zij sinds de aanvang van haar studies op de hoogte was van het feit dat de verleende machtiging van tijdelijke aard is en beperkt tot de duur van haar studies. Verzoekster meent dat de motivering niet draagkrachtig, niet redelijk en niet wettelijk is. Zij zet uiteen dat zij reeds meer dan 7 jaren een beperkt verblijfsrecht geniet en dat de verlenging ervan afhankelijk is van de activiteiten die zij alhier in België uitoefent, meer bepaald van de doctoraatstudies die zij volgt aan de Gentse universiteit. Verzoekster betoogt dat het beperkte verblijfsrecht aldus voorwaardelijk en omwille van die reden eveneens precair is en dat zij met het oog op het bekomen van een onvoorwaardelijk en onbeperkt verblijfsrecht een aanvraag heeft ingediend.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad verwijst naar de machtiging tot verblijf met beperkte duur. Verzoekster kan evenwel niet worden bijgetreden waar zij stelt dat uit het feit dat zij reeds gemachtigd is tot beperkt verblijf, wordt geoordeeld dat zij zich niet (meer) kan beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing. In de motieven worden vooreerst de feitelijke gegevens weergegeven. Dit is eveneens het geval waar de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de tewerkstelling met een arbeidskaart C en stelt: *“Zij is sinds de aanvang van haar studies op de hoogte van het feit dat de machtiging die aan haar wordt verleend van tijdelijke aard is en beperkt tot de duur van haar studies. Zij is trouwens nog steeds in het bezit van een A kaart geldig tot 31.10.2018 in het kader van de studies en blijft dus in het bezit van een geldige machtiging, waardoor zij verder kan studeren en daarnaast haar job in als poetshulp kan blijven uitoefenen met een geldige arbeidskaart C.”* Er bestaat overigens geen betwisting over de juistheid van de feitelijke gegevens. Vervolgens wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld: *“De aangehaalde elementen van integratie wijzen niet op een lokale verankering, maar zijn eerder een logisch gevolg van haar langdurige studies in België. Zo worden geen bijzondere sociale en culturele banden met België bewezen die de gewone immersie van een student in een gastland overstijgen, noch wordt voldoende aangetoond dat zij geen banden meer onderhoudt met haar land van herkomst. Er wordt geen prangende of humanitaire grond tot regularisatie aangetoond, waardoor een verdere machtiging tot verblijf in België de enige en voor de hand liggende optie zou zijn. Het positieve verloop van haar studies, haar keuze om via de uitoefening van een deeltijdse job bij te verdienen tijdens de studies alsook haar positieve instelling en persoonlijkheid, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. (...) Uit de door betrokkene aangehaalde elementen blijkt onvoldoende dat zij het centrum van zijn sociale, culturele, affectieve en economische belangen in België op een duurzame wijze in België heeft gevestigd en dat België de enige oplossing is voor verder verblijf na haar studies rekening houdende met het gebrek aan bijzondere humanitaire gronden die een verdere machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 rechtvaardigen.”*

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook wel degelijk de door verzoekster aangevoerde elementen waarnaar zij in haar verzoekschrift opnieuw verwijst – het langdurig ononderbroken verblijf, de economische bijdrage, haar inzet en duurzame verankering – betrokken in zijn beoordeling. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de aanvullingen bij haar aanvraag louter werden aangehaald in het begin van de beslissing, noch dat wordt ontkend dat het reeds toegekende verblijf tijdelijk is, noch dat louter omwille van of onder het mom van dit reeds toegekende verblijf de aanvraag wordt afgewezen of dat zij hierdoor geen belang zou hebben. Dat de realiteit erin zou bestaan dat studenten, eens zij alhier lange tijd gestudeerd hebben, zich hier op een duurzame wijze hebben verankerd en omwille daarvan een onbeperkt verblijf wensen na te streven, toont nog niet aan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden ingewilligd. Zoals gesteld, bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden dat de aanvraag ongegrond moet worden verklaard zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in dit raam over een ruime beoordelingsbevoegdheid geniet. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd om welke redenen het verzoek om een verblijf voor onbeperkte duur niet kan worden ingewilligd en werd niet enkel toegespitst op het tijdelijk verblijf in het kader van de studies, zoals verzoekster voorhoudt. Verzoekster kan dan ook de motieven uit het arrest van de Raad van 28 april 2016 waarbij een eerdere beslissing werd vernietigd, niet zonder meer toepassen op de bestreden beslissing. Evenmin kan zij voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris volhardt in de boosheid, noch dat – waarbij zij verwijst naar artikel 25/2, eerste lid 2°, tweede lid van de vreemdelingenwet – zou zijn verhinderd een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de burgemeester.

Naast voormelde elementen wordt de tewerkstelling van verzoekster in een knelpuntberoep eveneens erkend in de bestreden beslissing. Meer, zoals verzoekster overigens zelf aangeeft, geeft de gemachtigde aan dat zij een aanvraag kan indienen om haar statuut te wijzigen naar werknemer en dat gezien haar tewerkstelling in een knelpuntberoep en de tevredenheid van haar “werknemer” het dan ook geen onoverkomelijk obstakel moet zijn om een geldige arbeidskaart B aan te vragen en te bekomen. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee aangeeft dat zij dit zou toelaten, blijkt niet. Wel stelt hij dat het “geen onoverkomelijk obstakel” moet zijn om een geldige arbeidskaart B aan te vragen en te bekomen. Uit het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar een statuutswijziging naar werknemer kan ook niet worden afgeleid dat de door verzoekster aangevraagde statuutswijziging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden aanvaard. Dit betreft immers twee onderscheiden vormen van statuutswijziging. Verzoekster vraagt geen dergelijke statuutswijziging als werknemer en statuutswijzigingen kunnen ook niet zonder meer worden gelijkgesteld zodat ook geen tegenstrijdigheid ter zake blijkt. Wat de rechtspraak van de Raad betreft, dient nog te worden opgemerkt dat de arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen zodat de verwijzing ernaar niet dienstig is.

Waar verzoekster stelt dat ze de motivering als een zekere vorm van onrechtvaardigheid ervaart, dat haar inspanningen worden geminimaliseerd, dat de redelijkheid vereist dat zij na een jaarlijks verlengd tijdelijk verblijf van ondertussen bijna 8 jaar waarin zij zich op bijzondere wijze heeft ingezet om zich te integreren, sociale netwerken heeft uitgebouwd en een economische bijdrage heeft geleverd en dat deze inspanningen vermoedelijk worden verdergezet, dient beloond te worden met een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht, geeft verzoekster blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Dit is ook het geval waar zij aangeeft dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat de feitengegevens onvoldoende worden geacht. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, aan de bevoegde staatssecretaris en het bestuur toe om, rekening houdende met het globale immigratiebeleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat op basis van de door haar aangevoerde elementen juist wel een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden toegekend, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden.

Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin toont zij aan dat er een manifeste beoordelingsfout zou zijn gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN